

DYREKTYWA RADY 2014/87/EURATOM**z dnia 8 lipca 2014 r.****zmieniająca dyrektywę 2009/71/Euratom ustanawiającą wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 31 i 32,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej, sporządzony po uzyskaniu opinii grupy osób mianowanych przez Komitet Naukowo-Techniczny spośród ekspertów naukowych państw członkowskich,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2013/59/Euratom ⁽³⁾ ustanawia jednolite podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony zdrowia osób poddanych narażeniu zawodowemu, medycznemu i narażeniu ludności przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego.
- (2) W dyrektywie Rady 2009/71/Euratom ⁽⁴⁾ na państwa członkowskie nałożono obowiązek ustanowienia i utrzymania krajowych ram bezpieczeństwa jądrowego. Dyrektywa ta odzwierciedla postanowienia zawarte w podstawowych aktach międzynarodowych w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego, a mianowicie w Konwencji bezpieczeństwa jądrowego ⁽⁵⁾, a także w Fundamentalnych zasadach bezpieczeństwa ⁽⁶⁾ ustanowionych przez Międzynarodową Agencję Energii Atomowej („MAEA”).
- (3) W dyrektywie Rady 2011/70/Euratom ⁽⁷⁾ na państwa członkowskie nałożono obowiązek ustanowienia i utrzymania ram krajowych w zakresie gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.
- (4) W konkluzjach Rady z dnia 8 maja 2007 r. w sprawie bezpieczeństwa jądrowego oraz bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami radioaktywnymi podkreślono, że „bezpieczeństwo jądrowe należy do kompetencji poszczególnych państw, realizowanych, w stosownych przypadkach, w ramach struktur UE. Decyzje dotyczące działań mających zapewnić bezpieczeństwo oraz nadzór nad instalacjami jądrowymi pozostają wyłącznie w gestii przedsiębiorstw i organów krajowych”.
- (5) Awaria w japońskiej elektrowni jądrowej Fukusuzima w 2011 r. spowodowała ponowne zwrócenie uwagi całego świata na środki konieczne w celu minimalizacji ryzyka i zapewnienia najbardziej rzetelnych poziomów bezpieczeństwa jądrowego. Na podstawie konkluzji Rady Europejskiej z dnia 24–25 marca 2011 r. właściwe krajowe organy regulacyjne wraz z Komisją przeprowadziły, w ramach Europejskiej Grupy Organów Regulacyjnych ds. Bezpieczeństwa Jądrowego („ENSREG”), powołanej w decyzji Komisji 2007/530/Euratom ⁽⁸⁾, ogólnowspólnotowe, kompleksowe oceny ryzyka i bezpieczeństwa elektrowni jądrowych („testy wytrzymałościowe”). Ich wyniki wskazały na szereg udoskonaleń w zakresie podejścia do bezpieczeństwa jądrowego i praktyk przemysłowych, które mogłyby zostać wprowadzone w krajach uczestniczących w procesie ocen.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 2 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 92.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego oraz uchylająca dyrektywy 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom (Dz.U. L 13 z 17.1.2014, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2009/71/Euratom z dnia 25 czerwca 2009 r. ustanawiająca wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych (Dz.U. L 172 z 2.7.2009, s. 18).

⁽⁵⁾ Decyzja Komisji 1999/819/Euratom z dnia 16 listopada 1999 r. dotycząca przystąpienia Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Euratom) do Konwencji bezpieczeństwa jądrowego z 1994 r. (Dz.U. L 318 z 11.12.1999, s. 20).

⁽⁶⁾ Fundamentalne zasady bezpieczeństwa MAEA: Fundamentalne zasady bezpieczeństwa, Seria norm bezpieczeństwa MAEA nr SF-1 (2006).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Rady 2011/70/Euratom z dnia 19 lipca 2011 r. ustanawiająca ramy wspólnotowe w zakresie odpowiedzialnego i bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi (Dz.U. L 199 z 2.8.2011, s. 48).

⁽⁸⁾ Decyzja Komisji 2007/530/Euratom z dnia 17 lipca 2007 r. dotycząca powołania Europejskiej Grupy Wysokiego Szczebla ds. Bezpieczeństwa Jądrowego i Gospodarowania Odpadami (Dz.U. L 195 z 27.7.2007, s. 44).

Ponadto Rada Europejska wezwała Komisję do dokonania przeglądu, w odpowiednich przypadkach, istniejących ram prawnych i regulacyjnych w zakresie bezpieczeństwa obiektów jądrowych, a także do zaproponowania wszelkich udoskonaleń, które mogą okazać się niezbędne. Rada Europejska podkreśliła także, że w Unii należy wdrożyć i stale doskonalić najwyższe standardy bezpieczeństwa jądrowego.

- (6) Podstawowym wymogiem wspólnotowych ram regulacyjnych w zakresie bezpieczeństwa jądrowego jest istnienie właściwego organu regulacyjnego o silnych uprawnieniach, posiadającego rzeczywistą niezależność w podejmowaniu decyzji regulacyjnych. Aby zapewnić wysoki poziom bezpieczeństwa jądrowego, kwestią najważniejszą jest, by właściwy organ regulacyjny miał zdolność wykonywania swoich kompetencji w sposób bezstronny, przejrzysty i bez nieuprawnionych nacisków na jego decyzje regulacyjne. Decyzje regulacyjne i działania w zakresie egzekwowania przepisów w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego powinny być oparte na obiektywnych względach technicznych dotyczących bezpieczeństwa i powinny być podejmowane bez jakiegokolwiek nieuprawnionego wpływu zewnętrznego, który mógłby zagrozić bezpieczeństwu, takiego jak nieuprawnione naciski związane ze zmianą warunków politycznych, gospodarczych lub społecznych.

Należy wzmocnić przepisy dyrektywy 2009/71/Euratom dotyczące rozdziału funkcjonalnego właściwych organów regulacyjnych w celu zapewnienia rzeczywistej niezależności organów regulacyjnych od nieuprawnionych nacisków na ich decyzje regulacyjne oraz zagwarantowania, że są one wyposażone w odpowiednie środki i kompetencje do właściwego wykonywania obowiązków, jakie zostały im powierzone. W szczególności organ regulacyjny powinien mieć wystarczające uprawnienia, wystarczającą liczbę pracowników i wystarczające środki finansowe w celu właściwego wypełniania powierzonych mu obowiązków.

Zaostrzone wymogi nie powinny jednak naruszać ścisłej współpracy — w odpowiednich przypadkach — z innymi odnośnymi organami krajowymi ani naruszać ogólnych wytycznych polityki wydanych przez państwa członkowskie.

- (7) Regulacyjny proces decyzyjny powinien uwzględniać kompetencje i wiedzę fachową, które mogą wnieść organizacje wsparcia technicznego. Ta wiedza fachowa powinna być oparta na najnowszej wiedzy naukowej i technicznej, w tym pochodzącej z doświadczeń eksploatacyjnych i badań naukowych związanych z bezpieczeństwem, zarządzania wiedzą oraz odpowiednich zasobów technicznych.
- (8) Zgodnie z Ogólnymi zasadami bezpieczeństwa MAEA, część 1, należy respektować zarówno rolę państw członkowskich w tworzeniu ram bezpieczeństwa jądrowego, jak i rolę regulatora w wykonywaniu tych ram.
- (9) Biorąc pod uwagę szczególny charakter przemysłu jądrowego oraz ograniczoną dostępność pracowników posiadających wymaganą wiedzę fachową i kompetencje, czego skutkiem może być przepływ pracowników sprawujących obowiązki wykonawcze między przedsiębiorstwami sektora przemysłu jądrowego a organami regulacyjnymi, należy zwrócić szczególną uwagę na unikanie konfliktów interesów. Ponadto należy podjąć kroki w celu zapewnienia, aby nie istniały konflikty interesów w organizacjach służących właściwemu organowi regulacyjnemu doradztwem lub świadczących na jego rzecz usługi.
- (10) Skutki awarii jądrowej mogą wykraczać poza granice państw, a zatem należy wspierać ścisłą współpracę, koordynację i wymianę informacji między właściwymi organami regulacyjnymi państw członkowskich w sąsiedztwie obiektu jądrowego, niezależnie od tego, czy państwa te eksploatują obiekty jądrowe. W tym względzie państwa członkowskie powinny zapewnić podjęcie odpowiednich kroków w celu usprawnienia współpracy w kwestiach bezpieczeństwa jądrowego o skutkach transgranicznych.
- (11) W celu zapewnienia zdobywania odpowiednich umiejętności oraz osiągnięcia i utrzymywania odpowiedniego poziomu kompetencji wszystkie strony powinny zagwarantować, by wszyscy pracownicy odpowiedzialni za kwestie związane z bezpieczeństwem jądrowym obiektów jądrowych oraz za ustalenia w zakresie gotowości na sytuacje awaryjne i postępowania w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu, podlegali procesowi ustawicznego uczenia się. Cel ten można osiągnąć poprzez ustanowienie programów szkoleniowych i planów szkoleń, procedur okresowego przeglądu i aktualizacji programów szkoleniowych, jak również poprzez wyasygnowanie odpowiednich środków na szkolenia.
- (12) Kolejnym ważnym wnioskiem, jaki można wyciągnąć z awarii w elektrowni jądrowej Fukuşizima, jest to, że wielkie znaczenie ma zwiększenie transparentności w zakresie kwestii związanych z bezpieczeństwem jądrowym. Transparentność jest również ważnym czynnikiem wspierania niezależności w regulacyjnym procesie decyzyjnym. Dlatego też aktualnie obowiązujące przepisy dyrektywy 2009/71/Euratom dotyczące informacji, które mają być przekazywane do wiadomości ludności, powinny zostać doprecyzowane w odniesieniu do rodzaju informacji, jakie mają być przekazywane. Ponadto ludność powinna mieć możliwość uczestniczenia, na właściwych etapach, w procesie decyzyjnym dotyczącym obiektów jądrowych zgodnie z ramami krajowymi bezpieczeństwa jądrowego, z uwzględnieniem zróżnicowania systemów krajowych. Decyzje w sprawie zezwoleń pozostają w gestii właściwych organów krajowych.

- (13) Wymagania niniejszej dyrektywy dotyczące transparentności mają charakter uzupełniający w stosunku do obowiązującego prawodawstwa Euratom. Decyzja Rady 87/600/Euratom⁽¹⁾ nakłada na państwa członkowskie obowiązek powiadamiania Komisji i innych państw członkowskich o zdarzeniu radiacyjnym w przypadku jego wystąpienia na ich terytorium oraz obowiązek dostarczania im informacji w tym zakresie, podczas gdy dyrektywa 2013/59/Euratom zawiera wymogi dotyczące informowania ogółu społeczeństwa przez państwa członkowskie o środkach ochrony zdrowia, które należy zastosować, oraz działaniach, jakie należy podjąć w przypadku zdarzenia radiacyjnego, a także regularnego dostarczania zaktualizowanych informacji ludności, która może zostać poszkodowana w razie wystąpienia takiego zdarzenia.
- (14) Podczas szóstego spotkania przeglądowego umawiające się strony Konwencji bezpieczeństwa jądowego ponownie wyraziły swoją zdecydowaną wolę wdrażania ustaleń z drugiego nadzwyczajnego spotkania, które odbyło się po awarii w Fukusimie. W szczególności podkreśliły one, że „elektrownie jądowe powinny być projektowane, budowane i eksploatowane z uwzględnieniem celów, jakimi są: zapobieganie awariom, a w razie wystąpienia awarii — łagodzenie jej skutków i niedopuszczenie do skażenia terenu na zewnątrz elektrowni” oraz że „organy regulacyjne powinny zapewnić, by cele te były stosowane, tak aby rozpoznać i zastosować odpowiednie ulepszenia bezpieczeństwa w istniejących elektrowniach”.
- (15) Mając na uwadze postęp techniczny osiągnięty dzięki przepisom MAEA i przez Stowarzyszenie Zachodnioeuropejskich Organów Nadzoru Jądowego („WENRA”) oraz w oparciu o doświadczenia z testów wytrzymałościowych i analizy po awarii w elektrowni jądowej Fukusizima, dyrektywa 2009/71/Euratom powinna zostać zmieniona, poprzez zawarcie w niej wspólnotowego celu na wysokim poziomie dotyczącego bezpieczeństwa jądowego, obejmującego wszystkie etapy cyklu istnienia obiektów jądowych (lokalizację, projektowanie, budowę, rozruch, eksploatację, likwidację). Cel ten w szczególności przewiduje znaczne podwyższenie poziomu bezpieczeństwa w projektowaniu nowych reaktorów, przy którym należy wykorzystywać najnowocześniejszą wiedzę i technologię, z uwzględnieniem najnowszych międzynarodowych wymogów bezpieczeństwa.
- (16) Cel ten należy osiągać zwłaszcza poprzez oceny bezpieczeństwa jądowego, które mieszczą się w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy. Powinny one być przeprowadzane przez posiadaczy zezwoleń pod kontrolą krajowego właściwego organu regulacyjnego; mogą one być wykorzystywane do celów oceny ryzyka poważnej awarii, objętej zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE⁽²⁾, pod warunkiem spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.
- (17) Koncepcja sekwencji poziomów bezpieczeństwa ma podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa obiektów jądowych i jest podstawą realizacji celów wysokiego poziomu bezpieczeństwa jądowego. Stosowanie zasad sekwencji poziomów bezpieczeństwa, uznane w międzynarodowych standardach i wytycznych oraz przez WENRA, gwarantuje, że działania związane z bezpieczeństwem są przewidziane — na ile to praktycznie wykonalne — na niezależnych od siebie poziomach środków, tak żeby w razie wystąpienia uszkodzenia zostało ono wykryte, skompensowane lub skorygowane za pomocą odpowiednich środków. Skuteczność każdego z poszczególnych poziomów jest zasadniczym elementem sekwencji poziomów bezpieczeństwa w celu zapobiegania awariom i łagodzenia skutków w razie ich wystąpienia. Sekwencja poziomów bezpieczeństwa na ogół składa się z pięciu poziomów. Jeżeli zawiedzie jeden poziom, uruchamia się poziom następny. Celem pierwszego poziomu ochrony jest zapobieżenie nieprawidłowej eksploatacji i uszkodzeniu systemów. W przypadku gdy zawiedzie pierwszy poziom, nieprawidłowa eksploatacja kontrolowana jest lub uszkodzenia wykrywane są przez drugi poziom ochrony. W przypadku gdy zawiedzie drugi poziom, trzeci poziom zapewnia dalsze działanie funkcji bezpieczeństwa poprzez uruchomienie określonych systemów bezpieczeństwa i innych elementów bezpieczeństwa. Jeżeli zawiedzie trzeci poziom, to poziom czwarty ogranicza rozwój awarii poprzez zarządzanie awaryjne, tak aby zapobiec powstaniu lub ograniczyć skutki warunków ciężkiej awarii z uwolnieniem substancji promieniotwórczych na zewnątrz obiektu. Ostatnim celem (piąty poziom ochrony) jest ograniczenie skutków radiologicznych znacznych uwolnień substancji promieniotwórczych na zewnątrz obiektu, poprzez działania reagowania awaryjnego prowadzone poza obiektem.
- (18) Obok sekwencji poziomów bezpieczeństwa, za podstawowy czynnik umożliwiający osiągnięcie wysokiego poziomu bezpieczeństwa jądowego i stałe podnoszenie go uważa się skuteczną kulturę bezpieczeństwa jądowego. Oznakami skutecznej kultury bezpieczeństwa jądowego są w szczególności: zaangażowanie personelu i kadry zarządzającej na wszystkich szczeblach organizacji na rzecz bezpieczeństwa jądowego i stałego podnoszenia jego poziomu; wspieranie możliwości kwestionowania przez personel na wszystkich szczeblach sposobu realizacji stosownych zasad i praktyk bezpieczeństwa, tak aby umożliwić stałe podnoszenie poziomu bezpieczeństwa; możliwość odpowiednio wczesnego zgłaszania przez personel problemów związanych z bezpieczeństwem; wyciąganie wniosków z doświadczeń eksploatacyjnych; oraz systematyczne zgłaszanie wszelkich odstępstw od normalnych warunków eksploatacji lub ustaleń dotyczących zarządzania awaryjnego, które mogą potencjalnie mieć wpływ na bezpieczeństwo jądowe. Do ważnych czynników, które mogą się przyczynić do osiągnięcia wysokiej kultury bezpieczeństwa jądowego należą w szczególności: skuteczne systemy zarządzania, zastosowanie przez posiadacza zezwolenia odpowiednich rozwiązań w zakresie kształcenia i szkolenia w kontekście rejestracji, oceny i dokumentowania istotnych, wewnętrznych i zewnętrznych, doświadczeń eksploatacyjnych oraz skuteczne rozwiązywanie zgłoszonych kwestii problematycznych.

(1) Decyzja Rady 87/600/Euratom z dnia 14 grudnia 1987 r. w sprawie wspólnotowych warunków wczesnej wymiany informacji w przypadku zdarzenia radiacyjnego (Dz.U. L 371 z 30.12.1987, s. 76).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1).

- (19) Tam, gdzie w niniejszej dyrektywie użyto wyrażenia „praktycznie wykonalne”, należy je stosować zgodnie z ustalonymi definicjami, w szczególności definicjami WENRA i MAEA.
- (20) Po awariach jądrowych w Three Mile Island i w Czarnobylu awaria w elektrowni jądrowej Fukuszima ponownie uwypukliła krytyczne znaczenie funkcji obudowy bezpieczeństwa, która jest ostatnią barierą zapewniającą ochronę ludzi i środowiska przed uwolnieniami substancji promieniotwórczych w wyniku awarii. W związku z tym wnioskodawca ubiegający się o zezwolenie na budowę nowego reaktora energetycznego lub badawczego powinien wykazać, że rozwiązania projektowe zapewniają ograniczenie skutków uszkodzenia rdzenia reaktora do wnętrza obudowy bezpieczeństwa, tzn. wnioskodawca ubiegający się o zezwolenie powinien udowodnić, że znaczne lub niedozwolone uwolnienia substancji promieniotwórczych poza obudowę bezpieczeństwa są skrajnie mało prawdopodobne, oraz że powinien on być w stanie wykazać z wysoką dozą pewności, że nie dojdzie do takich uwolnień.
- (21) Należy wprowadzić wymóg dotyczący bardziej szczegółowych ustaleń w zakresie zarządzania awariami i reagowania awaryjnego na terenie obiektu w kierunku zapobiegania awariom i ograniczania ich skutków. Powinno to być zgodne z odnośnymi przepisami dyrektywy 2013/59/Euratom i nie powinno ich naruszać. Posiadacz zezwolenia powinien określić procedury, wytyczne i plany postępowania w razie awarii, w tym ciężkich awarii, które mogłyby wystąpić podczas wszystkich trybów eksploatacji, w tym przy pełnej mocy, odstawieniu i stanach przejściowych, zapewniając spójność i ciągłość między wszystkimi takimi procedurami i planami, a także zapewniając ich wykonywanie, przeglądy i aktualizacje. Plany te powinny również przewidywać wystarczającą obsadę osobową, sprzęt i inne niezbędne zasoby. Należy zapewnić strukturę organizacyjną z wyraźnym podziałem odpowiedzialności, a także koordynację między organami reagowania awaryjnego.
- (22) Testy wytrzymałościowe wykazały kluczową rolę mechanizmów ściślejszej współpracy i koordynacji pomiędzy wszystkimi stronami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo jądrowe. Oceny wzajemne okazały się dobrym sposobem budowania zaufania w celu gromadzenia i wymiany doświadczeń oraz zapewniania wspólnego stosowania wysokich standardów bezpieczeństwa jądrowego.
- (23) Współpraca między państwami członkowskimi w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego ma już długą tradycję i może wnieść wartość dodaną w kategoriach bezpieczeństwa jądrowego, transparentności i otwartości wobec zainteresowanych stron na szczeblu europejskim i międzynarodowym.

Państwa członkowskie, za pośrednictwem swoich właściwych organów regulacyjnych stosownie wykorzystujących ENSREG oraz w oparciu o wiedzę fachową WENRA, powinny co sześć lat określić metodykę, zakres zadań i ramy czasowe wzajemnych ocen odnośnie do wspólnego specyficznego zagadnienia technicznego związanego z bezpieczeństwem jądrowym ich obiektów jądrowych. Wspólne specyficzne zagadnienie techniczne, które miałyby być rozpatrywane, powinno zostać wybrane spośród referencyjnych poziomów bezpieczeństwa WENRA lub na podstawie doświadczeń eksploatacyjnych, incydentów i awarii oraz postępu naukowego i technicznego. Państwa członkowskie powinny przeprowadzić krajową samoocenę i przyjąć ustalenia dotyczące przeprowadzania przez właściwe organy regulacyjne innych państw członkowskich wspólnych wzajemnych ocen ich samoocen krajowych.

Należy opracować sprawozdania z ustaleń tych wzajemnych ocen. Biorąc pod uwagę wyniki tych sprawozdań z wzajemnych ocen, państwa członkowskie powinny opracować krajowe plany działania obejmujące wszelkie istotne ustalenia i ich własną ocenę krajową. Sprawozdania z wzajemnych ocen powinny również stać się podstawą dla sprawozdania zbiorczego na temat wyników ogólnounijnej tematycznej oceny wzajemnej przeprowadzonej zbiorowo przez właściwe organy regulacyjne państw członkowskich. Sprawozdanie zbiorcze nie powinno mieć na celu uszeregowania bezpieczeństwa obiektów jądrowych, ale skupienie się na procesie i ustaleniach technicznych z tematycznej oceny wzajemnej, tak by można było wymieniać się wiedzą uzyskaną w wyniku tych działań.

Wzajemne oceny powinny być oparte na wzajemnym zaufaniu; jest zatem wskazane, aby Komisja, w miarę praktycznych możliwości, informowała państwa członkowskie, w przypadku gdy zamierza wykorzystać wyniki sprawozdań z wzajemnych ocen w swoich dokumentach dotyczących polityk.

- (24) Obowiązki państw członkowskich w zakresie sprawozdawczości na temat wdrażania niniejszej dyrektywy oraz obowiązek Komisji w zakresie sporządzania sprawozdania na podstawie sprawozdań krajowych powinny stwarzać okazję do podsumowania i oceny poszczególnych aspektów wdrażania niniejszej dyrektywy oraz jej skuteczności. Na szczeblu międzynarodowym istnieje szereg odnośnych obowiązków sprawozdawczych, jak np. sprawozdania w ramach Konwencji bezpieczeństwa jądrowego; ich wyniki mogłyby być wykorzystywane do oceny wdrażania niniejszej dyrektywy. Ponadto na mocy niniejszej dyrektywy powinny zostać ustanowione dodatkowe obowiązki sprawozdawcze w odniesieniu do ustaleń tematycznych ocen wzajemnych dotyczących obiektów jądrowych. W związku z tym, mając na względzie uproszczenie przepisów i zmniejszenie obciążenia administracyjnego, należy złagodzić w pewnym stopniu obowiązek sprawozdawczy państw członkowskich, zarówno jeżeli chodzi o częstotliwość sprawozdań, jak i ich zawartość.
- (25) Zgodnie ze stopniowanym podejściem wdrażanie przepisów niniejszej dyrektywy zależy od rodzaju obiektów jądrowych na terytorium państwa członkowskiego. Dlatego też przy wdrażaniu tych przepisów do prawa krajowego państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę potencjalne rozmiary oraz charakter zagrożeń, jakie stwarzają poszczególne rodzaje planowanych lub eksploatowanych przez nie obiektów jądrowych. W szczególności to stopniowane podejście powinno dotyczyć tych państw członkowskich, które posiadają jedynie niewielką

ilość materiałów jądrowych i promieniotwórczych, np. w związku z eksploatacją mniejszych reaktorów badawczych, które w przypadku ciężkiej awarii nie będą powodować skutków porównywalnych do skutków powodowanych przez elektrownie jądrowe.

- (26) Te przepisy niniejszej dyrektywy, które są nieodłącznie związane z istnieniem obiektów jądrowych, mianowicie dotyczące obowiązków posiadacza zezwolenia, nowych szczegółowych wymogów dotyczących obiektów jądrowych oraz gotowości na sytuacje awaryjne i postępowania w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu, nie powinny mieć zastosowania do państw członkowskich nieposiadających obiektów jądrowych. Przepisy niniejszej dyrektywy powinny zostać przetransponowane i wdrożone w sposób proporcjonalny zgodnie z uwarunkowaniami krajowymi oraz przy uwzględnieniu faktu, że wspomniane państwa członkowskie nie posiadają obiektów jądrowych, przy jednoczesnym zapewnieniu, by rząd lub właściwe organy poświęciły stosowną uwagę kwestiom bezpieczeństwa jądrowego.
- (27) Zgodnie z dyrektywą 2009/71/Euratom państwa członkowskie muszą ustanowić i utrzymywać krajowe ramy prawne, regulacyjne i organizacyjne bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych. Decyzja o tym, w jaki sposób są przyjmowane uregulowania krajowych ram oraz o instrumentach ich realizacji, pozostaje w gestii państw członkowskich.
- (28) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związek między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazywanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (29) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/71/Euratom,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2009/71/Euratom wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł rozdziału 1 otrzymuje brzmienie:
„CELE, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE”;
 - 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszelkich cywilnych obiektów jądrowych podlegających obowiązkowi posiadania zezwolenia.”;
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Niniejsza dyrektywa uzupełnia podstawowe normy, o których mowa w art. 30 Traktatu, w zakresie bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych oraz pozostaje bez uszczerbku dla obowiązującego prawodawstwa wspólnotowego w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ludności przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego, w szczególności dla dyrektywy Rady 2013/59/Euratom (*).
- (*) Dyrektywa Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego oraz uchylająca dyrektywy 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom (Dz.U. L 13 z 17.1.2014, s. 1);
- 3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) pkt 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:
„a) elektrownię jądrową, zakład wzbogacania, zakład wytwarzania paliwa jądrowego, zakład przetwarzania, reaktor badawczy, przechowalnik wypalonego paliwa; oraz”;
 - b) dodaje się punkty w brzmieniu:
 - „6) »awaria« oznacza jakiegokolwiek niezamierzone zdarzenie, którego skutki lub potencjalne skutki są istotne z punktu widzenia ochrony przed promieniowaniem lub bezpieczeństwa jądrowego;
 - 7) »incydent« oznacza jakiegokolwiek niezamierzone zdarzenie, którego skutki lub potencjalne skutki nie są istotne z punktu widzenia ochrony przed promieniowaniem lub bezpieczeństwa jądrowego;

- 8) »nieprawidłowa eksploatacja« oznacza proces eksploatacyjny odbiegający od normalnej eksploatacji, którego wystąpienia oczekuje się przynajmniej raz w okresie eksploatacji obiektu, ale który, ze względu na właściwe rozwiązania projektowe, nie powoduje istotnych szkód wobec elementów ważnych z punktu widzenia bezpieczeństwa ani nie stwarza sytuacji awaryjnej;
 - 9) »warunki projektowe« oznaczają zakres warunków i zdarzeń wyraźnie uwzględnionych w projekcie obiektu jądrowego, włączając modernizacje, zgodnie z ustalonymi kryteriami, aby obiekt ten mógł je wytrzymać bez przekroczenia dozwolonych limitów poprzez planowane działanie systemów bezpieczeństwa;
 - 10) »awaria projektowa« oznacza warunki awaryjne, na które obiekt został zaprojektowany według ustalonych kryteriów projektowych i w przypadku których uszkodzenia paliwa, w odpowiednich przypadkach, oraz uwolnienie substancji promieniotwórczych utrzymywane są w dozwolonych granicach;
 - 11) »ciężkie warunki« oznaczają warunki awaryjne poważniejsze niż warunki związane z awariami projektowymi; warunki te mogą być spowodowane mnogimi uszkodzeniami, takimi jak całkowita utrata wszystkich ciągów systemu bezpieczeństwa, lub skrajnie nieprawdopodobnym zdarzeniem.”;
- 4) w rozdziale 2 po tytule „OBOWIĄZKI” dodaje się tytuł w brzmieniu:

„SEKCJA 1

Obowiązki ogólne”;

- 5) art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie ustanawiają i utrzymują krajowe ramy prawne, regulacyjne i organizacyjne (zwane dalej »ramami krajowymi«) bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych. W ramach krajowych przewiduje się w szczególności:

- a) podział odpowiedzialności i koordynację poszczególnych organów państwa;
- b) krajowe wymogi bezpieczeństwa jądrowego obejmujące wszystkie etapy cyklu istnienia obiektów jądrowych;
- c) system wydawania zezwoleń i zakaz eksploatacji obiektów jądrowych bez zezwolenia;
- d) system kontroli dozorowej bezpieczeństwa jądrowego wykonywanej przez właściwy organ regulacyjny;
- e) skuteczne i proporcjonalne działania na rzecz egzekwowania przepisów, w tym, w odpowiednich przypadkach, działania naprawcze lub zawieszenie eksploatacji oraz zmianę lub cofnięcie zezwolenia.

W gestii państw członkowskich pozostaje określenie sposobu, w jaki przyjmowane są krajowe wymogi bezpieczeństwa jądrowego, o których mowa w lit. b), oraz określenie instrumentów ich realizacji.”;

- 6) art. 5 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają rzeczywistą niezależność właściwego organu regulacyjnego od nieuprawnionego wpływu na regulacyjny proces decyzyjny. W tym celu państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu, aby właściwy organ regulacyjny:

- a) był funkcjonalnie oddzielony od wszelkich innych podmiotów lub organizacji zaangażowanych w promowanie lub wykorzystywanie energii jądrowej i by przy wykonywaniu swoich zadań regulacyjnych nie występował o instrukcje do takich podmiotów lub organizacji ani ich od nich nie przyjmował;
- b) podejmował decyzje regulacyjne w oparciu o solidne i przejrzyste wymogi w zakresie bezpieczeństwa jądrowego;
- c) otrzymywał celowe i odpowiednie środki budżetowe umożliwiające realizację jego zadań regulacyjnych zdefiniowanych w ramach krajowych i był odpowiedzialny za wykonanie przyznanego budżetu;
- d) zatrudniał odpowiednią liczbę pracowników posiadających kwalifikacje, doświadczenie i wiedzę fachową niezbędne do wykonywania jego obowiązków. Może on korzystać z zewnętrznych zasobów technicznych i wiedzy fachowej wspomagających jego funkcje regulacyjne;

- e) ustanawiał procedury zapobiegania ewentualnym konfliktom interesów i ich rozwiązywania;
- f) dostarczał informacji dotyczących bezpieczeństwa jądowego bez konieczności uzyskania zezwolenia ze strony jakiegokolwiek innego podmiotu lub organizacji, pod warunkiem że działanie takie nie narusza nadrzędnych interesów, takich jak ochrona bezpieczeństwa, uznanych we właściwym ustawodawstwie lub międzynarodowych aktach prawnych.

3. Państwa członkowskie zapewniają właściwemu organowi regulacyjnemu uprawnienia niezbędne do wypełniania jego obowiązków związanych z ramami krajowymi opisanymi w art. 4 ust. 1. W tym celu państwa członkowskie zapewniają, by ramy krajowe powierzały właściwym organom regulacyjnym wykonywanie następujących głównych zadań regulacyjnych:

- a) proponowanie, określanie lub uczestniczenie w określaniu krajowych wymogów bezpieczeństwa jądowego;
- b) wymaganie od posiadacza zezwolenia zgodności i wykazania zgodności z krajowymi wymogami bezpieczeństwa jądowego i warunkami stosownego zezwolenia;
- c) weryfikowanie tej zgodności przez oceny i kontrole regulacyjne;
- d) przeprowadzanie lub proponowanie przeprowadzania skutecznych i proporcjonalnych działań na rzecz egzekwowania przepisów.”;

7) art. 6, 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 6

Posiadacze zezwoleń

Państwa członkowskie zapewniają, by ramy krajowe przewidywały następujące wymogi:

- a) odpowiedzialność za bezpieczeństwo jądowe obiektów jądowych spoczywa w pierwszym rzędzie na posiadaczu zezwolenia. Odpowiedzialność ta nie może być delegowana i obejmuje odpowiedzialność za działania wykonawców i podwykonawców, których działania mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo jądowe obiektu jądowego;
- b) ubiegając się o zezwolenie, wnioskodawca ma obowiązek przedłożenia dokumentów wykazujących bezpieczeństwo jądowe. Ich zakres i poziom szczegółowości są współmierne z potencjalną skalą i charakterem zagrożenia związanego z danym obiektem jądowym i jego lokalizacją;
- c) posiadacze zezwoleń mają — w praktycznie wykonalnym zakresie — regularnie oceniać i weryfikować bezpieczeństwo jądowe swoich obiektów jądowych oraz ciągle podnosić jego poziom, w sposób systematyczny i dający się zweryfikować. Obejmuje to sprawdzenie, czy istnieją środki zapobiegania awariom i ograniczania ich skutków, łącznie z weryfikacją stosowania rozwiązań z zakresu sekwencji poziomów bezpieczeństwa;
- d) posiadacze zezwoleń opracowują i wdrażają systemy zarządzania, w których bezpieczeństwo jądowe jest należytym priorytetem;
- e) posiadacze zezwoleń opracowują odpowiednie procedury i plany w zakresie działań w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu, w tym wytyczne zarządzania ciężkimi awariami lub równoważne plany, aby skutecznie reagować na awarie, by zapobiegać ich skutkom lub ograniczać je. Muszą one w szczególności:
 - (i) być spójne z innymi procedurami eksploatacyjnymi i okresowo podlegać ćwiczeniom, celem zweryfikowania ich praktyczności;
 - (ii) mieć zastosowanie do awarii i ciężkich awarii, które mogą wystąpić podczas wszystkich trybów eksploatacji, i do takich, które mogą jednocześnie objąć kilka bloków lub oddziaływać na kilka bloków;
 - (iii) zawierać plany dotyczące otrzymywania pomocy z zewnątrz;
 - (iv) podlegać okresowym przeglądom i regularnym aktualizacjom, z uwzględnieniem doświadczeń wynikających z ćwiczeń i wniosków wyciągniętych po awariach;
- f) posiadacze zezwoleń zapewniają i utrzymują zasoby finansowe i zasoby ludzkie o odpowiednich kwalifikacjach i kompetencjach, konieczne do wypełnienia ich obowiązków w odniesieniu do bezpieczeństwa jądowego obiektu jądowego. Posiadacze zezwoleń zapewniają również, by wykonawcy i podwykonawcy, za których ponoszą odpowiedzialność, i których działania mogłyby mieć wpływ na bezpieczeństwo jądowe obiektu jądowego, posiadali niezbędne zasoby ludzkie o odpowiednich kwalifikacjach i kompetencjach, konieczne do wypełnienia ich obowiązków.

Artykuł 7

Wiedza fachowa i umiejętności w zakresie bezpieczeństwa jądrowego

Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy krajowe wymagały od wszystkich stron podjęcia kroków na rzecz kształcenia i szkolenia ich personelu odpowiedzialnego za kwestie związane z bezpieczeństwem jądrowym obiektów jądrowych, w celu zdobywania, utrzymania i dalszego rozwijania wiedzy fachowej oraz umiejętności w zakresie bezpieczeństwa jądrowego oraz gotowości na wypadek sytuacji awaryjnych na terenie obiektu.

Artykuł 8

Transparentność

1. Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie pracownikom i ludności niezbędnych informacji związanych z bezpieczeństwem jądrowym obiektów jądrowych oraz, by ich uregulowania były dostępne dla pracowników i ludności, ze szczególnym uwzględnieniem organów lokalnych, ludności i zainteresowanych stron w sąsiedztwie obiektu jądrowego. Obowiązek ten obejmuje zapewnienie, by właściwy organ regulacyjny i posiadacze zezwoleń, w zakresie swojej odpowiedzialności, w ramach swojej polityki komunikowania się, udzielali:

- a) informacji o normalnych warunkach eksploatacji obiektów jądrowych — pracownikom i ludności; oraz
- b) niezwłocznych informacji w przypadku incydentów i awarii — pracownikom i ludności oraz właściwym organom regulacyjnym innych państw członkowskich w sąsiedztwie obiektu jądrowego.

2. Informacje muszą być udostępniane publicznie zgodnie z właściwym ustawodawstwem oraz międzynarodowymi aktami prawnymi, pod warunkiem że nie narusza to innych nadrzędnych interesów, takich jak ochrona bezpieczeństwa, uznanych we właściwym ustawodawstwie lub w międzynarodowych aktach prawnych.

3. Państwa członkowskie zapewniają, bez uszczerbku dla art. 5 ust. 2, by właściwy organ regulacyjny zaangażował się, w odpowiednich przypadkach, we współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych z właściwymi organami regulacyjnymi innych państw członkowskich w sąsiedztwie obiektu jądrowego, m.in. za pomocą wymieniaania się lub dzielenia informacjami.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby ludność miała odpowiednie możliwości faktycznego uczestnictwa w procesie podejmowania decyzji w sprawach związanych z udzielaniem zezwoleń dla obiektów jądrowych, zgodnie z właściwym ustawodawstwem oraz międzynarodowymi aktami prawnymi.”;

- 8) po art. 8 dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 2

Obowiązki szczegółowe

Artykuł 8a

Cel w zakresie bezpieczeństwa dla obiektów jądrowych

1. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych bezpieczeństwa jądrowego wymogu, aby obiekty jądrowe były projektowane, lokalizowane, budowane, uruchamiane, eksploatowane i likwidowane, mając na względzie cel polegający na zapobieganiu awariom, a w przypadku zajścia awarii — ograniczaniu jej skutków i unikaniu:

- a) wczesnych uwolnień promieniotwórczych, które wymagałyby podjęcia poza terenem obiektu działań w sytuacji awaryjnej, lecz na wdrożenie których nie byłoby wystarczającego czasu;
- b) dużych uwolnień promieniotwórczych, które wymagałyby podjęcia środków ochronnych, które nie mogłyby być ograniczone w przestrzeni lub czasie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy krajowe wymagały, by cel określony w ust. 1:

- a) miał zastosowanie do obiektów jądrowych, dla których zezwolenie na budowę wydano po raz pierwszy po dniu 14 sierpnia 2014 r.;
- b) był wykorzystywany jako punkt odniesienia dla wdrażania we właściwym czasie praktycznie wykonalnych ulepszeń w dziedzinie bezpieczeństwa w istniejących obiektach jądrowych, w tym w ramach okresowych przeglądów bezpieczeństwa określonych w art. 8c lit. b).

*Artykuł 8b***Wdrożenie celu w zakresie bezpieczeństwa dla obiektów jądrowych**

1. Aby osiągnąć cel w zakresie bezpieczeństwa jądrowego określony w art. 8a, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu, aby w przypadkach gdy ma zastosowanie sekwencja poziomów bezpieczeństwa, była ona stosowana tak, by zapewnić:

- a) minimalizację oddziaływania skrajnych zewnętrznych zagrożeń naturalnych i niezamierzonych zagrożeń spowodowanych przez człowieka;
- b) zapobieganie nieprawidłowej eksploatacji i uszkodzeniom;
- c) opanowanie nieprawidłowej eksploatacji i wykrywanie uszkodzeń;
- d) opanowanie awarii projektowych;
- e) opanowanie ciężkich warunków, w tym zapobieganie rozwojowi awarii i ograniczanie skutków ciężkich awarii;
- f) wprowadzenie struktur organizacyjnych zgodnych z art. 8d ust. 1.

2. Aby osiągnąć cel w zakresie bezpieczeństwa jądrowego określony w art. 8a, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu, aby właściwy organ regulacyjny i posiadacz zezwolenia podjęli środki wspierania i podnoszenia poziomu skutecznej kultury bezpieczeństwa jądrowego. Środki te obejmują w szczególności:

- a) systemy zarządzania, które przyznają właściwy priorytet bezpieczeństwu jądrowemu i promują, na wszystkich poziomach personelu i kadry zarządzającej, możliwość kwestionowania skutecznej realizacji odnośnych zasad i praktyk bezpieczeństwa oraz odpowiednio wczesnego zgłaszania przez personel problemów związanych z bezpieczeństwem, zgodnie z art. 6 lit. d);
- b) ustalenia przyjęte przez posiadacza zezwolenia w zakresie rejestracji, oceny i dokumentowania istotnych wewnętrznych i zewnętrznych doświadczeń eksploatacyjnych;
- c) spoczywający na posiadaczu zezwolenia obowiązek zgłaszania właściwemu organowi regulacyjnemu zdarzeń, które potencjalnie mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo jądrowe; oraz
- d) działania na rzecz kształcenia i szkolenia zgodnie z art. 7.

*Artykuł 8c***Ocena początkowa i okresowe przeglądy bezpieczeństwa**

Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu, aby:

- a) udzielenie zezwolenia na budowę obiektu jądrowego lub eksploatację obiektu jądrowego było oparte na odpowiedniej ocenie lokalizacji, specyficznej dla danego obiektu, wraz z wykazaniem bezpieczeństwa jądrowego w odniesieniu do krajowych wymogów bezpieczeństwa jądrowego w oparciu o cel określony w art. 8a;
- b) posiadacz zezwolenia podlegający kontroli dozоровej ze strony właściwego organu regulacyjnego systematycznie i regularnie, a co najmniej raz na dziesięć lat, poddawał ponownej ocenie bezpieczeństwo obiektu jądrowego zgodnie z art. 6 lit. c). Ta ponowna ocena bezpieczeństwa ma na celu zapewnienie zgodności z aktualnymi warunkami projektowymi i wskazuje dalsze możliwości podniesienia poziomu bezpieczeństwa, uwzględniając kwestie starzenia się, doświadczenie eksploatacyjne, najnowsze wyniki badań naukowych i postępy w dziedzinie standardów międzynarodowych, stosując jako punkt odniesienia cel określony w art. 8a.

*Artykuł 8d***Gotowość na sytuacje awaryjne i postępowanie w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu**

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2013/59/Euratom państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu opracowania struktury organizacyjnej związanej z gotowością na sytuacje awaryjne i postępowaniem w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu, określającej wyraźny podział odpowiedzialności i koordynację między posiadaczem zezwolenia, właściwymi organami i organizacjami, z uwzględnieniem wszystkich faz sytuacji awaryjnej.

2. Państwa członkowskie zapewniają spójność i ciągłość wymaganych przez rany krajowe ustaleń związanych z gotowością na sytuacje awaryjne i postępowaniem w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu z innymi ustaleniami dotyczącymi gotowości na sytuacje wyjątkowe i postępowania w sytuacjach wyjątkowych wymaganymi na mocy dyrektywy 2013/59/Euratom.”;

9) po art. 8d dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 2a

WZAJEMNE OCENY I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 8e

Wzajemne oceny

1. W celu ciągłej poprawy bezpieczeństwa jądrowego państwa członkowskie organizują co najmniej raz na dziesięć lat okresowe samooceny swoich ram krajowych i właściwych organów regulacyjnych oraz zapraszają do międzynarodowej wzajemnej oceny odpowiednich części swoich ram krajowych i właściwych organów regulacyjnych. Wyniki takich wzajemnych ocen przekazywane są państwu członkowskim i Komisji, gdy tylko są one dostępne.

2. Państwa członkowskie zapewniają, w skoordynowany sposób:

- a) przeprowadzenie oceny krajowej, w oparciu o specyficzne zagadnienie dotyczące bezpieczeństwa jądrowego istotnych obiektów jądrowych na ich terytorium;
- b) zaproszenie wszystkich innych państw członkowskich i Komisji w charakterze obserwatora do wzajemnej oceny ocen krajowych, o których mowa w lit. a);
- c) podjęcie odpowiednich działań w następstwie ustaleń wynikających z procesu wzajemnej oceny;
- d) publikowanie odpowiednich sprawozdań na temat wyżej wymienionego procesu oraz jego głównych wyników, kiedy będą dostępne rezultaty.

3. Państwa członkowskie zapewniają przyjęcie ustaleń umożliwiających rozpoczęcie pierwszej tematycznej oceny wzajemnej w roku 2017, a potem przeprowadzanie następnych tematycznych ocen wzajemnych co najmniej co sześć lat.

4. W przypadku awarii prowadzącej do sytuacji, które wymagałyby podjęcia działań w sytuacji awaryjnej poza terenem obiektu lub środków ochrony ludności, zainteresowane państwo członkowskie zapewnia zaproszenie, bez zbędnej zwłoki, do międzynarodowej oceny wzajemnej.”

10) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie złożą Komisji sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy po raz pierwszy do dnia 22 lipca 2014 r., a następnie do dnia 22 lipca 2020 r.”;

b) uchyla się ust. 3;

11) w art. 10 po ust. 1 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Obowiązki w zakresie transpozycji i wdrożenia art. 6, 8a, 8b, 8c i 8d nie mają zastosowania do państw członkowskich, w których nie ma obiektów jądrowych, chyba że państwa te postanowią prowadzić jakąkolwiek działalność związaną z obiektami jądrowymi podlegającymi obowiązkowi zezwolenia na mocy ich jurysdykcji.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 15 sierpnia 2017 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą, a także wszelkie późniejsze zmiany tych przepisów.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 lipca 2014 r.

W imieniu Rady
P. C. PADOAN
Przewodniczący
